

Ісакова Олена Іванівна

кандидат філософських наук, доцент,

доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук

Таврійського державного агротехнологічного університету імені Дмитра Моторного

пр. Б. Хмельницького, 18, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна

ПРОГНОЗУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРОЦЕСІВ

***Актуальність.** Суспільство потребує бачення перспективи і стабільності у встановленні сталого ритму і загальноприйнятого порядку. Але є протиріччя, з яким ми стикаємося постійно: потреба суспільства у стабільності існування, стабільності соціального середовища, з одного боку, і неминучість її зміни, виникнення нових нестандартних ситуацій, - з іншого. Саме це об'єктивне протиріччя викликає необхідність передбачення, прогнозування, щоб допомогти людині, групам людей, суспільству загалом зорієнтуватися і підготуватися до передбачуваних змін, новацій, нестандартних умов. У роботі розглянуті основні поняття та принципи прогнозування соціальних процесів. **Метою** дослідження є розвиток методології прогнозування соціальних процесів. Основною цільовою установкою дослідження є всебічний аналіз, розробка методології виявлення сутності, закономірностей і механізму аналізу та прогнозування соціальної дійсності. Виходячи з цієї мети, поставлено ряд **завдань**: обґрунтувати необхідність підвищення ефективності прогнозування соціальних процесів; ввести і визначити саме поняття прогнозу; дослідити методи прогнозування; визначити можливість застосування методів науково-технічної творчості під час побудови прогнозів. Важливим методологічним принципом наукового передбачення є комплексний характер соціального прогнозування. Оскільки область соціальних відносин тісно пов'язана і взаємодіє з економічними, правовими, моральними, культурними, етнографічними та іншими відносинами, а також є органічною частиною цілісного суспільного організму, прогнозування перспектив її розвитку хоча і має свій самостійний об'єкт, однак можливе лише на основі та у зв'язку з економічним прогнозуванням та іншими областями соціального прогнозу.*

***Ключові слова:** соціальні процеси, прогноз, розвиток, інформаційне суспільство, методологія, управління, теоретичні дослідження, соціальні дослідження.*

Вступ. Суспільні перетворення, що здійснюються в нашій країні, актуалізували проблему прогностичних досліджень у всіх сферах суспільного життя, особливо в соціальній сфері. Сутність соціального прогнозування полягає в систематичному аналізі і передбаченні тенденцій соціальних процесів, коригуванні небажаних негативних наслідків, визначенні шляхів конструктивного розв'язання соціальних завдань.

Проблема розвитку методології прогнозування, яка враховує творчі можливості людини і багатогранність розв'язуваної задачі, і є проблемою нашого дослідження.

Об'єктом дослідження є методологія пізнання складних соціальних явищ, а всередині неї – прогнозування складних соціальних процесів. Протиріччя, таким чином, полягає в підвищених вимогах до прогнозів, до їх ефективності у вирішенні завдань управління, з одного боку, та недостатнім методологічним забезпеченням прогнозування, – з іншого. Предметом дослідження є методи прогнозування соціальних процесів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій Аналіз показав, що роботи та література, присвячені прогнозуванню, розглядають формальні методи прогнозування в їх конкретному застосуванні до явищ і процесів. Методологія прогнозування, класифікація методів спрямовані саме на такий підхід до проблеми.

Проблемами прогностики займаються такі вчені, як А. Лисичкін, С.М. Гмошинский, Р. Ейрес, Е. Янч та інші, прогнозам соціальних проблем присвячені роботи В.В. Бестужева-Лада, В.А. Ядова та інших.

Теоретико-методологічною основою дослідження послужили роботи авторів з питань прогнозування (Л.М. Громова, В.Р. Гмошинского, В.А. Лисичкіна, С.А. Саркісяна, Д.М. Гвішіані, Р. Тейла, Р. Эйреса, Е. Янча та інших), з проблем науково-технічної творчості (Р.Я. Буша, В.М. Одріна, А.М. Столярова, Р.П. Повилейко, А.В. Половинкіна та інші), праці дослідників соціальних процесів і явищ (В.В. Бестужева-Лада, А.М. Румянцева, В.А. Ядова та інших). З проблем системного підходу відомі роботи (В.В. Блауберзі, В.М. Глушкова, А.Р. Івахненко, А.Д.А. Холла та інших).

Не применшуючи достоїнств цих досліджень, слід зазначити, що в цілому проблема системного бачення соціальних процесів у всій повноті і різноманітті в науковій літературі досліджена недостатньо.

Метою дослідження є розвиток методології прогнозування соціальних процесів. Основною цільовою установкою дослідження є всебічний аналіз, розробка методології виявлення сутності, закономірностей і механізму аналізу та прогнозування соціальної дійсності. Виходячи з цієї мети, поставлено ряд **завдань**: обґрунтування необхідності підвищення ефективності прогнозування соціальних процесів, введення і визначення саме поняття прогнозу, дослідження методів прогнозування.

Результати. Прогноз починається із спостереження і накопичення фактів, збору та отримання інформації про об'єкт. Наступна стадія – формування деякого уявлення про об'єкт, поняття про нього; воно на перших порах неповне, лише наближене до реального об'єкту, але все ж допомагає створити певну модель об'єкта, його бачення.

Не менш важливо, з погляду методології, усвідомити скорочення інтервалу часу між помітними змінами соціальних подій в міру наближення до справжнього. У минулому для значних змін в суспільстві було потрібно часу більше, ніж термін людського життя, це дозволяло людям пристосуватися до стабільних соціальних умов. Тепер соціальні зміни відбуваються частіше і об'єктивно перед людиною виникає необхідність знаходити способи адаптації до змін, які вже виникли і які будуть, але до певного часу невідомі. Прогнозування має на меті правильно оцінити все нове, що вже впливає на соціальне життя у цьому, що з цього може не тільки зберегтися але й перейти в майбутнє. Це стосується і форм соціального життя, методів діяльності, її принципів і змісту.

Суспільство потребує бачення перспективи, стабільності, встановлення сталого ритму і загальноприйнятого порядку. Але є протиріччя, з яким ми стикаємося постійно, а саме потреба суспільства у стабільності існування, стабільності соціального середовища, з одного боку, і неминучість її зміни, виникнення нових нестандартних ситуацій, – з іншого. Саме це об'єктивне протиріччя викликає необхідність передбачення, прогнозування, щоб допомогти людині, групам людей, суспільству в цілому зорієнтуватися і підготуватися (психологічно, професійно, інтелектуально тощо) до передбачуваних змін, новацій, нестандартних умов.

Концепція прогнозування соціальних процесів базується на декількох методологічних принципах [1, с. 65].

Перший методологічний принцип – не обмежуватися однією реалізованою траєкторією цивілізації, держави, а припускати поле можливостей. Останні досягнення науки, у тому числі науки управління, дозволяють з великою ефективністю розробляти варіативні моделі соціальних систем, шляхів досягнення соціального результату.

Другий методологічний принцип – визнання домінуючою ролі в соціальному розвитку суб'єктивного фактора, тобто розумної цілеспрямованої діяльності людей, що спирається на накопичений науковий потенціал і певні морально-етичні цінності.

Третій методологічний принцип прогнозування – ставлення до соціально-політичної дійсності як до об'єктивної реальності. Як об'єктивна реальність може і повинна розглядатися соціальна система тієї чи іншої країни з характерними для неї соціальними, класовими відносинами. Як об'єктивна реальність можуть розглядатися в прогнозуванні наявна в тій чи іншій країні в певний період політична надбудова, держава, вся система соціальних відносин.

З усією очевидністю висувається нове завдання – аналізувати та враховувати взаємодію всіх факторів життєдіяльності людей, не тільки на мікросоціальному рівні, але і в макросоціальних

змінах. У зв'язку з цим і пошуки конструктивного впливу на соціальний розвиток припускають необхідність об'єднання вчених і фахівців-практиків, здатних забезпечити системний підхід до аналізу соціальної ситуації і тим більше до визначення шляхів позитивного суспільного розвитку.

Відмінною рисою сучасного світового соціального простору є його розбалансованість, наростання криз і катастроф [2, с. 123].

В умовах реформ становище ускладнюється тим, що знищення раніше сформованих механізмів соціального відтворення не призвело до створення нових, відсутнє ясне уявлення про те, як його організувати, немає концептуального бачення подальшого розвитку суспільства. Тому об'єктивно зростає роль науки. Прогнозуванню у цьому процесі належить особливе місце, формується новий соціальний простір з багато в чому іншими сутнісними характеристиками. Істотно видозмінюються і утворюються нові соціальні зв'язки. Відбуваються трансформації в соціальній сфері нашого суспільства, які не вкладаються в наявні схеми соціального пояснення і вимагають переосмислення на іншому рівні, з використанням всього соціального простору інформаційного поля, включаючи і процеси морально-етичного типу. Все це, безумовно, позначається на стані та розвитку теорії і практики формування соціальної політики, соціальної діяльності. Недооцінка теоретичної обґрунтованості соціально-політичної практики веде до помилок, неефективної витрати сил і коштів, а в результаті – до посилення соціальної напруженості, збільшення негативних наслідків.

Прогнозування – це розробка стану функціонування, напрямів і тенденцій зміни систем в різні періоди в майбутньому. Об'єктом такого роду прогнозів можуть бути функціонування і розвиток різноманітних соціальних систем, починаючи від глобальної макросистеми суспільних відносин і закінчуючи соціальними проблемами окремих країн.

Закони, які визначають зміну й розвиток суспільних систем, різні за масштабами сфери і період дії, також розрізняються за своїм характером. За характером соціальні закони можна розділити на два основних, однак тісно пов'язаних один з одним, типи: закони функціонування соціально-економічних і політичних систем та закони розвитку цих систем. Безперечно, що всі суспільні системи перебувають у постійному русі і зміні. У той же час на якомусь певному відрізку часу функціонування соціальних систем відбувається без докорінних якісних змін.

На основі пізнання об'єктивних законів функціонування соціальної системи, а також законів і правил, що складають правопорядок у даній державі, цілком можна розробляти поточні, короткострокові прогнози деяких політичних процесів і явищ [3, с. 203].

Передбачення полягає в умінні розкрити повторюваність явищ у зміні і розвитку природи і суспільства, розкрити закони і закономірність їх руху. За останні роки з'явилася нова область досліджень, яка вносить у сферу прогнозів зміни, суть яких полягає в такому: співпраця з фізикою дозволила виявити вплив на презентативність прогностичних досліджень, коли пророкування можливо на малих об'єктах і неможливо на великих, причому кількість таких об'єктів може бути великою. Стали активно обговорюватися проблеми нелінійної динаміки у сфері прогнозування соціальних процесів: говорять про два класи об'єктів: одні детерміновані – прогноз їх поведінки на будь-який відрізок часу зробити можна, інші схоластичні – передбачити їх поведінку важко.

Для поточних прогнозів у звичайних для даної соціальної системи умовах цілком можуть бути використані, причому досить ефективно, методи перенесення на майбутнє деяких тенденцій, характерних для минулих періодів. Зазвичай користуються подібними методами, наприклад, для того, щоб передбачити, скільки приблизно буде в наступному фінансовому році кримінальних злочинів, скільки буде потрібно місць у в'язницях, скільки може виникнути страйків. Такого роду дані складають основу для запитів урядами всіх держав відповідних бюджетних асигнувань на функціонування їх адміністративного апарату на кожен майбутній фінансовий рік. І найчастіше такого роду прогнози, побудовані на розрахунку середньостатистичних даних, в основному виправдовуються.

Зрозуміло, що пізнання законів функціонування тієї чи іншої соціальної системи в нормальних для неї умовах абсолютно недостатньо для розробки більш широких і серйозних довготривалих прогнозів. Закони функціонування відображають лише одну сторону руху соціального організму, а саме його просте функціонування, кількісні зміни за умови збереження його основної структури і елементів. Проте в русі соціального організму відбуваються не тільки рутинні процеси функціонування економічного апарату і його надбудови, не тільки кількісні зміни в них, а й докорінні якісні зрушення і зміни, що призводять до змін всієї основної структури і характеру соціальної системи.

Якщо виходити з філософсько-методологічної концепції універсального еволюціонізму – передбачення майбутнього випливає з пізнання двох тенденцій: функціонування соціальних систем та їх розвитку. Обидва типи об'єктивних законів тісно пов'язані між собою. Закони функціонування соціальних систем мають більш вузьке значення і дію, ніж закони їх розвитку. Закони функціонування систем виступають як момент, як прояв законів їх розвитку в певний період часу. Поєднання обох типів законів може бути або гармонійним, або суперечливим. На перших стадіях розвитку соціальної системи в рамках певної соціально-економічної формації закони її розвитку зазвичай безпосередньо діють і виявляються через закони її функціонування. Однак у міру зародження і поглиблення протиріч всередині даної системи закони функціонування системи в її певному якісному стані можуть вступати у протиріччя з більш загальними законами суспільного розвитку.

Пізнання цих законів слугує теоретичною основою передбачення, дозволяє передбачати загальний напрям, можливу послідовність і передбачувані результати історичного процесу, основні тенденції розвитку явищ у різних сферах суспільного життя [4, с. 97].

Чим довшим буде заданий період прогнозування, тим чіткіше може бути виявлена основна лінія розвитку і тим більше може з'явитися нових, непередбачених і випадкових факторів, що вчиняють вплив на процес розвитку. Отже, елемент невизначеності і ролі випадкових змін у прогнозах більш далекого майбутнього зі збільшенням тривалості заданого періоду прогнозування зростає.

Висновки. В умовах нестабільності та системної кризи вкрай актуально визначити критерії та критичні величини показників розвитку суспільства. Важливим методологічним принципом наукового передбачення є комплексний характер соціального прогнозування. Оскільки область соціальних відносин тісно пов'язана і взаємодіє, зокрема, з економічними, правовими, моральними, культурними, етнографічними та іншими відносинами і виступає як органічна частина цілісного суспільного організму, прогнозування перспектив її розвитку хоча і має свій самостійний об'єкт, однак можливе лише на основі та у зв'язку з економічним прогнозуванням та іншими областями соціального прогнозу.

Запропонована робота не претендує на вичерпне розкриття і остаточне вирішення поставлених питань. Логічно і природно, що під час постановки такої стратегічної і принципово нової задачі, як формулювання сучасних підходів до аналізу та прогнозування соціальної обстановки, тим більше в умовах кардинальної перебудови політичних, соціальних та економічних інститутів країни, досить важко забезпечити однаково глибоке дослідження проблеми у всіх її аспектах.

У зв'язку з цим не ставилося за мету розробити якийсь фіксований набір рецептів дій у тій або іншій конкретній ситуації. Завдання автора – сформулювавши основні концептуальні посилки, виявити найбільш ефективні тренди, довгострокові тенденції у практиці соціального життя і розробити підходи до методології аналізу обстановки, придатної для практичного використання.

Теоретична значимість результатів дослідження полягає в розвитку методології прогнозування соціальних процесів, яка дозволяє ефективно вирішувати завдання прогнозування в інтересах управління соціальними процесами і явищами.

Практична значимість отриманих результатів полягає у виробленні принципів і рекомендацій по застосуванню методології прогнозування для широкого спектру соціальних процесів.

Список використаних джерел

1. Капица С.П., Курдюмов С.П. Синергетика и прогнозы будущего. Москва, Наука, 2010, 198 с.
2. Котляров И.В. Теоретические основы социального проектирования. Минск, 2012, 146 с.
3. Ракитов А.И. Философия компьютерной революции. Москва, Мысль, 2000, 168 с.
4. Фролов И., Загладин В. Глобальное прогнозирование современности: научный и социальный аспекты. Москва, Гардарики, 2014, 239 с.

References

1. Kapitsa, S.P (Ed.). (2010). Sinergetika i prognozy budushchego.[Synergetics and forecasts for the future]. Moscow : Nauka [in Russian].
2. Kotlyarov, I.V.(Ed.). (2012). Teoreticheskiye osnovy sotsial'nogo proyektirovaniya. [Theoretical foundations of social design]. Minsk : [in Belarusian].
3. Rakitov, A.I.(Ed.). (2000). Filosofiya komp'yuternoy revolyutsii. [The philosophy of the computer revolution]. Moscow : Mysl' [in Russian].
4. Frolov, I. (Ed.). (2012).Global'noye prognozirovaniye sovremennosti: nauchnyy i sotsial'nyy aspekty.[Global forecasting of the present: scientific and social aspects]. Moscow : Gardariki [in Russian].

Isakova Olena Ivanivna

PhD, Associate Professor,

Associate Professor at the Department of Social Sciences and Humanities

Dmytro Motornyi Tavria State Agrotechnological University

18, B. Khmelnytsky ave., Melitopol, Zaporozhye region, Ukraine

PROGNOSTIC STUDIES OF SOCIAL PROCESSES

Statement of the problem. *The aim of the study is to develop a methodology for forecasting of social processes. The main objective of the study is a comprehensive analysis of the development of methodology essence, regularities and mechanism analysis and forecasting of social reality. On this basis a number of tasks: the proof of the need to improve the efficiency of forecasting of social processes, researched methods of forecasting, study the concept of the forecast itself, determined by the ability to apply scientific methods in forecasting.*

The study results. *An important methodological principle of scientific prediction is the complex nature of social forecasting. Because the region is closely related to social relationships and interaction, including economic, legal, moral, cultural, ethnographic and other relations and acts as an organic part of the whole social organism, forecasting the prospects for its development, although it has its own independent object, is possible only on the basis of and in connection with economic forecasting and other areas of social forecast.*

Conclusions. *Theoretical significance of the results of the study is to develop methodology for forecasting social processes, which can effectively solve the problem of forecasting in the interests of management of social processes and phenomena. The practical significance of the results is to develop principles and guidelines on the use of forecasting methodologies for a wide range of social processes.*

Key words: *social processes, forecasting, development, information society, methodology, management, theoretical research, social practice.*